

ZERRİN DENİZİ ÇOK SEVER

Parkları çok severim. Küçük bir park bile, insanı kentin boğucu kalabalığından, gürültü ve kirliliğinden uzak tutar. Orada otururken yaşadığımız her yerin öyle olduğunu sanırsınız, yeşile, çiçeğe susuzluğunuz diner. Birlikte olduklarınızla aynı düşünceleri duyumsar, ortak duyguları paylaşan kişiler tanıdıklar olursunuz.

Bu küçük parkta oturmaya başlayalı bir ayı bulmuştu. Günler geçtikçe orada oturanların hemen hemen aynı insanlar olduğunun ayırımına vardım. Yeni birilerini tanıyınca, içimi ılık ılık yapan duygu taşımları yaşamaya başladım...

Parka geldiğimde, her zaman orda oturanları aramaya başladım gözlerim. İşte ağırlı ellerini kucağında birleştirmiş, süs havuzundaki suya dalıp gitmiş yaşlı teyze. Gazetesini okurken kaşlarını çatan emekli amca. Bacaklarına sürünen kediyi okşayıp gözlerinin içine bakarak onunla konuşan başka bir yalnız kadın. Elindeki simiti yanına kadar sokulan güvercinlere ufalayan küçük öğrenci. Hepsisi benim tanıdığım artık. Ama büyük ağacın altındaki bankta oturan orta yaşlı anne ve yanındaki tekerlekli sandalye gözlerimin aradığı arkadaşlarım. Özellikle yakınlarına oturmak, hatırlarını sorup, konuşmak istediğim park komşularım... Huriye Hanım ve kızı Zerrin...

Parka ilk gitmeye başladığım, buradaki huzuru yeni fark ettiğim günlerdeydi. Kitabımı okumaya çalışıyordum ama devamlı gelip geçen insanlar, küçük bir parkın bile hemen kendi içinde kazandığı dinamik, bir kent maketi gibi gözlerimin önünden geçip gidiyordu. Çoğu kez kitabımı kapatıp gelip geçeni, konuşanları, çayını içenleri, ahbaplık yapanları, sigarasının dumanına sarılıp gidenleri izlemeyi yeğliyordum. İşte ilk kez o gün parkın sol tarafındaki girişten tekerlekli sandalyeyi iterek gelen kadını gördüm... Girişteki yükseklikten sandalyeyi itmekte zorlanınca koşup yardımcı olmaya çalıştım. Sandalyeyi parka soktuk benim kalktığım yere yöneldi. Başka bir banka geçmeyi düşünürken "Gel, burası ikimize de yeter yerinden olma" diyerek yanında kalmamı istedi.

Oturur oturmaz tekerlekli sandalyedeki genç kıza takıldı gözlerim. Başu omzuna yapışık denecek kadar eğilmiş, parmakları birbirine girmiş sağ eli göğsünün üstünde, diğeri sandalyenin kolçağında... Cildi içini gösteren incecik bir kumaş gibi, alnının, boynunun yeşil damarları yol yol... Birden göz aklarının içinde bir nokta gibi çakılı iri yeşil göz bebekleri oynadı, bana baktı, güldü. İçimde duyduğum sevinç, anlatılamaz bir ürperti olup sevgiyle yanıt verdi kızın gözlerine. O an ömrümde böyle istekli, yürekte hiç gülmediğimi anımsadım. Sevincim, anında gözlerime koşuşan yaşlara dönüştü. Sulanan gözlerimi son anda engelledim, dayanamadım sandalyeyi tutan elini sevgiyle okşadım. Yüzümde takılı kalan gözleri, gülümsemeye çalışan ifadesi içimi iyice inceltti. Annesi bana bakarak:

"Sizi sevdi. İnsanlarla da arası iyidir ama hayvanlara bir başka düşkündür" dedi. Çekinerek:

"Nasıl oldu, doğuştan mı?" diye sordum.

"Yok, dört yaşında zinciri kopan salıncaktan düştü, hızla gelen salıncak başına çaptı. Orada bitti her şey. Ne yaptırırsak geri döndüremedik. Beyinde büyük hasar oluşmuş. Şimdi otuz yaşında. Bu haline razıyım. Yıllarca yatağa bağlı yaşadı. Eşimi de yitirince yalnız ona adadım kendimi.

"Başka çocuğunuz yok mu?"

"Hiç düşünemedik, Zerrin'in bakımı çok masraflı oldu, hem zaman, hem para; kendimizi onun iyileşmesine öylesine verdik ki. Ama şimdi pişmanım. Yaşadıkça ona bakarım, ama ben ölünce... Bir kardeşi olsaydı aklım geride kalmazdı." Sesindeki çaresizliği çok içimden duyumsadım. Evet, her şeyi kabullenmiş adanmış bir yaşam, ölürken bile bir annenin geride kalacak aklı...

Gözlerini kızından ayırmadan konuşmaya devam ediyordu kadın:

"Biz her sabah böyle yollara düşeriz kızım." Gözlerinin içine kadar gülerek Zerrin'e baktı:

"Değil mi bir tanem, değil mi bebeğim?" Sonra devam etti:

“ Sokağa çıkmayı, gezmeyi çok sever. Çocukken de öyleydi, ben hazırlanmaya başlasam benden önce gider ayakkabılarını giymeye çalışırdı. Çok neşeli, sevgi dolu bir çocuktur... Şimdi hava soğuk bile olsa sarıp sarmalarım yine çıkar gezeriz. Bütün sokaklar, parklar, kaldırım taşları bizi tanır. Bütün ağaçların yapraklarında, kuşların kanatlarında kızımın gülüşleri takılıdır.”

“Ne güzel, iyi ki siz varsınız.”

“Ben aslında uzak yerlere de götürmek isterim kızımı ama bu şehir yalnızca sağlam insanlar için sanki. Sandalyeyi kaldırımdan geçiremem, araba rampaları bazen dar, bazen de tam karşısında ya ağaç var ya direk. Ya da bakıyorsun adamın biri arabasını park etmiş gitmiş...”

Zerrin denizi çok sever. Evimiz denize uzak. Otobüs ya da minibüse binmem lazım. Deniz kenarında gezerken yüzü hep güler, eğilir bakarım bazen hiç kaybolmaz yüzündeki sevinç. Becerip vapura binemedik hâlâ. Kapılardan girip çıkmak, merdivenlerden inmek zor oluyor... Ama ilk fırsatta deneyeceğim. İnsanlar, şehrin sokaklarından daha duyarlı, yardımcı oluyorlar”

“Aslında insanın insanı anlaması için o güçlüğü yaşaması lazım. Belki projeleri çizen mimarlar, yolları yapan mühendisler engelli olsa başka çözümler düşünürlerdi?”

“Doğru. Eskiden çok daha zordu. İnanır mısın ben kızıma bu tekerlekli sandalyeyi almak için ne kadar uğraştım... Biz öyle varlıklı bir aile değiliz. Ben ev kadınıyım. Eşim memurdu. Aldığımız bize yetiyordu. Çalışmayan kadını hazır yiyen diye düşünenler var, ne yanlış... Hep tutumlu, hep düşünerek harcayan, biri beş etmeye çalışan bir kadındım ben... Ama bu başımıza gelince hayatımız ters döndü. Ekleme iplerden örülen bir kazak gibi ters çevrilince bütün düğümlerimiz ortaya çıktı...”

Huriye Hanım benim ilgimden hoşnut, keder bohçasını önüme sermiş anlatıyordu. Ilık bir sonbahar güneşi banklarda oturan insanları ısıtıyor, rahatlık veren gölgeler parkın taşlarında oynaşıyordu.

Geçen mevsimi bir kez daha görememe düşüncesinden mi, yoksa bu güzel sonbahar gününde artık yaşamayan eşlerinin özleminden mi bilemem ama hüzünlü bir buğu vardı yaşlı insanların gözlerinde. Gözünde buğu olmayan tek kişi; yana yatık başını bir türlü kaldıramayan, yüzündeki gülüşü, dudaklarının bir şeyler söyleyemeyen kıpırtısıyla, hep aynı açıdan çevresine bakan Zerrin'di...

Bazen kendisi gibi olmayanları görünce; insan şanslı olduğunu duyumsar ama sağlığından, huzurundan utanır sanki... Duyguları sarsılır, tepe taklak olur ya... Böyle anlar yaşıyordum Huriye Hanım'ın, Zerrin'in yanında...

Çok günler birlikte olduk. Parka girerken her zaman oturduğum yere yardımımı bekler gibi baktı Huriye Hanım. Ben de ne zaman gelecekler diye o kapıdan ayıramadım gözlerimi. Soğuk günler gelince, parkın önünden geçerken bir göz atmadan geçemedim.

Uzun zaman onlara rastlayamadım. Akıl edip adreslerini aldığım için çok sevindim. Önce telefon ettim. Yanıt alamadım. Birkaç denemem sonuçsuz kaldı. Belki arızalıdır, ya da kapatılmıştır düşüncesiyle elimdeki adrese gitmeye karar verdim. Oraya giden otobüse bindim. İster istemez gözlerim araba rampası aradı kapıda. Yoktu... Belirtilen durakta inip adreste yazan sokağı buldum, bir sandalyeyi itmenin hiç de kolay olmayacağı, iki yanında sıralı dağlar gibi evlerin, biçimsiz apartmanların yer aldığı dikçe bir sokak çıktı karşıma.

İlk düşüncem, en az altmış kiloluk bir ağırlığın buradan nasıl itilebileceği; çatılarında antenler, su depoları; balkonlarında bir yığın eski, dökük eşyanın tikiş tepiş yığıldığı evlerden oluşan bu kuru, ağaçsız mahallede, Zerrin'ciğin nasıl nefes alacağıydı.

Ne demişti annesi “Zerrin denizi çok sever.” Oysa denize ulaşması nasıl da zorluklarla dolu. Denizi olan bir kentte yaşayıp denize ulaşmamak... Neden? Bu yaşam herkesin değil mi? Neden siyah ve beyaz, neden erkek ve kadın, engelli ve sağlam. Neden iyi olanaklar hep bir kısım kişiler için. Denizi görenler göremeyenler diye bir ayırım bile var... Neden beyaz köle yok, neden ev kadını var da ev erkeği yok. Neden? İçimin sıkıntısı hemen çağırdı karşı duruşlarımı... Kabul görmeyen, konuşunca “Gene başladı bizimki” alaysamalarını duyar gibi oldum...

Sonunda evi buldum. Kapısının üstünde sac siperliği olan, pencereleri demirli tek katlı bir ev. Sokaktan dört basamak merdivenle ulaşılan kapıda kadın eli şeklinde bir tokmak. Engel kapıdan

çıkınca başlıyor. O sandalyeyi bu merdivenlerden indirip yokuştan kaçırmadan sürmek, birilerinin yardımıyla rampasız otobüse bindirmek, inince denize kadar uzun bir yolu kat etmek. İşte Zerrin'in gözlerindeki gülüşün bedeli...

Tokmağı birkaç kez tıklattım. Ses yok... Yeniden daha güçlü... Beklerken içimde yine endişe, eziklik, ardi arkası gelmeyen 'ya'ların, 'acaba' ların korkusu...

Kapıdan ayrılamıyordum. Açılmayan kapının önünde beklemek ne zordur. Sokağın başından koca tekerlekli sandalyeyle Huriye Hanım'ın görüneceğini umup gözlerimi o yöne çevirdim. Beklemelerim uzadı. O sırada yandaki evin penceresi açıldı. Başını uzatan kadına tam Huriye Hanım derken o da aynı anda "Huriye Hanım gitti" dedi. Şaşırdım:

"Nereye gitti, buradan taşındı mı?"

"Hayır, köyüne gitti"

"Peki Zerrin, Zerrin ne oldu?"

"Ne olacak, onu da götürdü." Şaşkınlığımı, yaşadığım şoku görünce:

"Sen o parktaki kadın mısın?" dedi. Yüzüne baktım:

"Evet, beni nereden tanıyorsunuz?"

"Dur bekle" diyerek camdan uzaklaştı. Kapının önünde hayal kırıklığı ve içimin ezikliğiyle beklerken kadın yeniden pencereye geldi. Küçük bir paketi bana uzatarak:

"Bu senin... Huriye Hanım, o muhakkak gelip beni arayacaktır, telefonunu almadım, böyle habersiz bırakıp gidemem, bunu ona ver dedi." Uzatılan paketle elim yanarken yüreğim üşüdü. Yitirilen bir dostun arkasından duyulan sızıyla kadına teşekkür edip geri döndüm.

Bekleyemedim, paketi otobüste açtım. İğne oyalı bir tülbentle, bir çocuk yeleği... Dörde katlanmış bir kâğıt. Kâğıdın katı arasında siyah beyaz bir fotoğraf. Genç bir kadın, dalgalı saçlı bir erkek, ikisinin ortasında güzeller güzeli, iri gözlü üç yaşlarında bir kız çocuğu. Gözleri ışık içinde, gülüşü taşmış annesinin kucağına, ellerine, yüzüne... Sirtında paketten çıkan yelek... Ve acemi el yazısıyla bir mektup...

"Sevgili park komşum, sana ulaşamadım. Ama biliyorum ki sen beni arayacaksın. Biz seni çok sevdik. Bizim burada yaşamamız çok zor artık. Ben eskisi gibi güçlü değilim. Kollarım tutmuyor. Zerrin gezmeye alıştı ya; hırçınlaşıyor, ağlıyor, yemiyor içmiyor. Bu şehir bize zor. Köyümüzdeki baba evine dönüyoruz. Bu eve kira vermenin anlamı da yok. Köyümüzün havası temizdir, çok yeşildir, düzdür. Zerrin'i orada daha çok gezdiririm. Orada her yer bize park. Deniz yok ya, olsun dere de aynı işi görür. Gider otururuz derenin başına, bakarız akan sulara... Seni de unutmayız ha... Zerrin'e anlatırım seni, hep güler... Buraya adresimi yazıyorum. Belli olmaz, bakarsın bir gün yolun düşer gelirsin... O küçük kız Zerrin'im. Sen onu hep şimdiki haliyle gördün... Bebekliği sana hatıramız olsun..." Park komşun Huriye, Zerrin'imın annesi.

Paketi yeniden kapatıp, başımı cama dayadım. Uzaklara giden güzel gülüşlü, denize hasret yeşil gözlere takılı kalan gözlerimi, onu kaçıran kenti görmemek için sıkı sıkı yumdum...

Yayla Boztaş Karsan

